

Förespråkarens tjänst

Förståelsen för den kristna tron behöver knytas hårdare till det konkreta vardagslivet i yrke och familj. Detsamma gäller det omvända. Denna artikel är ett försök att på ett område knyta ihop Guds värv med vårt och Guds tjänst med vår.

A. FÖRESPRÅKAREN

Allmänt

En förespråkare – det är någon som talar för en sak eller för en annan person. Vi har en liknande tanke uttryckt i det gamla ordet målsman, som är bekant för var och en med barn i skolan. Just begreppet målsman används idag inte i juridiska texter, vilket man skulle kunna tro. Idag är de rättsliga beteckningar som används om föräldrar och deras juridiska rättigheter och skyldigheter i förhållande till sina barn i första hand vårdnadshavare eller förmyndare. Det övergripande begreppet för bland annat dessa två så kallade rättsfigurer är ställföreträdare. Det är med andra ord någon som står i stället för en annan.

Inom juridiken används begreppet ställföreträdare mycket flitigt. Ett barn som är omyndigt har en ställföreträdare, vanligen föräldrarna. Men även ett aktiebolag, en stiftelse eller ideell förening har ställföreträdare. Det är styrelsen som är en sådan juridisk persons ställföreträdare – ofta på grund av lag. En ställfö-

reträdare företräder en annan person och talar för denna fullt ut. Ställföreträdaren är denna persons förespråkare. Även ett ombud har på grund av fullmakt rätt att tala för en annan eller föra en annans talan och fungera som dennes förespråkare.

Bibeln

Är förespråkaren en figur vi möter också i Bibeln? Vi tänker kanske att förespråkaren återfinns endast i människans värld eller människor emellan. Så är inte fallet. Det skulle väl heller knappast förvåna att boken, som börjar med Gud och därefter berättar om hur människan skapas till att ensam i skapelsen utgöra en bild av Gud, skildrar förespråkande både människor emellan och i deras möten med Gud. Jag vill först peka på några ställen där vi möter förespråkare för människor inför Gud.

Abraham

Det första exemplet är Abraham, som talar för Sodom och mot stadens förstörelse. Abraham säger det inte rätt ut men i första hand är det för brorsonen Lot och hans familj som han vädjar till Gud. Det är en högst aktuell berättelse eftersom den tar död på tankar som vi kan ha om Gud utan förstahandsinformation om honom. Den underminerar våra fördomar om

*öppen för
förhand-
lingar*

*Abraham
var sin
brorson Lots
”målsman”*

Gud på det viset att Gud i skildringen verkar vara helt öppen för förhandlingar med en människa, nämligen sin vän, Abraham. Det innebär inte att Abraham i ”förhandlingarna” ber Gud att kompromissa med sin helighet och rättfärdighet. Abraham är inte ute efter att köpslå om dessa egenskaper hos Gud. Å andra sidan hindrar det inte heller att Abraham gör upprepade, frimodiga försök att förhindra Sodoms förstörelse genom att tala för stadens rättfärdiga invånares sak. Abrahams bön blir ur en synvinkel sedd inte hörd. Sodom blir förstört. Å andra sidan blir hans rättfärdige släkting Lot och dennes familj räddad. Det var det som egentligen låg på Abrahams hjärta och som han egentligen bad om. I det perspektivet blir Abrahams bön med andra ord hörd.

I sin förbön agerade Abraham – inför Guds tron – som förespråkare för människor inför Gud. Ytterst var han sin brorson Lots ”målsman”. Som vi förstår av berättelsen är Gud ingalunda motståndare till det. Förbön är en Gudi behaglig gärning, som Herren oreserverat uppmanar till. Han ser gärna att vi i förhållande till honom uppträder som förespråkare för andra människors väl. Paulus uppmanar till bön till Gud ”för alla de heliga”, dvs alla kristna (Ef. 6:18) och i samma andetag för sig själv (6:19). När han i sitt första brev till Timoteus förmanar är det första han nämner bön och tacksägelse ”för alla människor” (1 Tim. 2:1).

Liksom all annan bön, bör förbönen ske i Jesu namn. Att komma i eget namn inför Gud kan inte rekommenderas. Det väger allt för lätt. Det egna namnet är belastat och nedsolkat av synd. Jesu namn däremot kan rekommenderas i alla lägen och oavsett omständigheter. Det är genom honom vi har tillträde till Fadern (Ef. 2:18). I Jesu namn finns hjälp att få. Under himlen finns det inte något annat namn (som är bättre) att åberopa när man behöver hjälp. Bibeln är tydlig med att det faktiskt inte finns

”något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta” (Apg. 4:12). Det är Petrus ord inför Stora rådet.

Vi skulle kunna studera närmare även sådana stora och framstående män som Mose (2 Mos. 32:11–13) eller Daniel, (9:3–19) och deras förböner. En rättfärdig mans bön och plädering inför Gud är mycket mäktig och utrettar verkligen något (Jak. 5:16b).

Jesus och Petrus

Men det finns fler mäktiga förespråkare i Bibeln. Det finns fler som ber, som vädjar för andra. Jesus säger till Petrus: ”Jag har bett för dig att din tro inte skall bli om intet”. Martin Luther menar att Petrus efter sin förnekelse av Jesus ”utan tvekan” fann tröst i de ord som Herren hade sagt till honom vid bordet tidigare den kvällen. Även om Petrus plågats av ångest och oro på grund av vad han gjort, gick han ändå inte in i förtvivlan som Judas gjorde (Begrunda 1-2008, s. 39).

Vi önskar oss säkerligen alla förbön – andra människors bön för mig i mina svårigheter. Det är verkligen gott och kan upplevas som uttryck för verklig kärlek och omtanke. Ju mer betydelsefull den person är i våra ögon som ber för oss, desto bättre känns det i hjärtat. Jag tycker att det alltid värmer när någon person säger: ”Jag har bett för dig.” (Det värmer mer än när någon säger: ”Jag ska be för dig.”)

Man kan fundera över vilken person – av alla – som man helst skulle önska bad för en. Vem skulle jag vilja bad för min nöd, för mitt elände? Mot en sådan bakgrund kan vi kanske bättre förstå hur betydelsefulla Jesu ord till Petrus måste ha varit för honom. Man kan rent av undra: Var det Jesus som räddade Petrus från ett fall som Judas? Var det Kristi ord och förbön som gjorde den avgörande skillnaden? Det kan inte helt uteslutas ...

Nu är det en sak om Jesus skulle be för Petrus, Klippan, den på vars bekännelse Kristi kyrka

Jesus lever för att alltid be för oss

skulle byggas (Matt. 16:18). Men skulle Jesus be för mig? Nu? Liksom då för Petrus? Det kan verka otroligt och osannolikt. Inte desto mindre är det så. Detta är Jesu egna ord: ”Jag ber för dem som ska komma till tro på mig ...” (Joh. 17:20). Jesus bad för mig redan för 2000 år sedan. Och det gäller naturligtvis för fler än för artikelförfattaren. Vid närmare eftertanke är det häpnadsväckande.

Man kan undra vad Herren Jesus gör nu – efter sin uppståndelse och himmelsfärd? Svaret är att han är aktiv i sin tjänst som förespråkare för människor. Det är hans livsuppgift. Jesus lever för att alltid be för oss (Hebr. 7:25). En annan av Bibelns författare, Paulus, har samma budskap i sitt största och tyngsta brev, Romarbrevet: Jesus ber för oss (Rom. 8:34).

Det känns bra att läsa ett sådant ord av Paulus. Jesus ber för mig. Det är gott att få veta att Herren står på min sida. Det är kanske inte heller så svårt att tro det, när det går bra i livet och Guds välsignelse är tydlig i stort som smått. Men hur är det när misslyckanden inträffar, relationerna knakar i fogarna, när svek eller ensamhet drabbar? Då känns det inte alltid så lätt att tacka Kristus och be till honom. Hur är det i ett sådant läge, ber Jesus för oss även i motgång? Kanske blir han tyst när vi vänt ho-

nom ryggen? Nej, så är det faktiskt inte. Det är i stället så att just i den situationen ställer han upp – på vår sida.

En som för vår talan

Detta är kärnan i evangeliet och själva centrum för denna framställning. Det är när vi tar miste i moraliskt avseende, när vi missar målet, när vi syndar, som vi har ”en som för vår talan inför Fadern” (1 Joh. 2:1). Det är Kristus som gör det. I samma vers finner vi ett omdöme om honom. Han är rättfärdig. Det är inte slut med hans bön för oss när synden dragit ned oss i smutsen eller vi har tappat förmågan att tro allt gott om honom. Förespråkarens tjänst upphör inte av sådana omständigheter.

Om vi läser andra översättningar blir innebörden än tydligare. Hedegård talar i sin översättning om att vi har ”en förespråkare hos Fadern”. Den gamla normalupplagan har ”en försvarare hos Fadern”. I NT 81 liksom hos Bo Giertz finner vi samma formulering som i den först citerade versionen ur SFB ”en som för vår talan inför Fadern”. Hedegård skriver om förespråkare i noten till versen: ”Grundtextens ord betecknar en person som är tillkallad för att bistå en annan, till exempel inför domstol, och motsvarar närmast vårt ’advokat’”.

*Anden är
den andre
hjälparen
och före-
språkaren.*

Vi kan alltså konstatera att vi på olika sätt möter förespråkaren på Bibelns blad. Människor uppträder som andras ”advokater” och för deras talan – inte minst i förhållande till Gud. Jesus själv framträder på det sättet. Och Jesus är inte bara människa. Han är också Gud. Han är Ordet som blivit människa (Joh. 1:1, 14). Det är enligt Bibelns vittnesbörd inte heller endast Sonen av personerna i gudomen som ber för oss människor. Det gör också den Helige Ande, som bor i varje kristens bröst (Rom. 8:26–27, 8:11). Han ber för oss heliga.

Anden, Hjälparen

Johannes har i sitt evangelium mer att säga om den Helige Ande och hans tjänst som vår förespråkare. Vi förstår av Johannes framställning att Jesus hade mycket undervisning att ge till sina lärjungar. Men Jesus var mycket medveten om att det var svårt för dem att ta emot alltihop. Han fick ta det lite i taget: ”Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han föra er in i hela sanningen” (Joh. 16:12–13a). Jesus förklarar att han måste sända Anden för att påminna dem om sin undervisning och göra den komplett (Joh. 14:26).

Som ett resultat av Andens verksamhet fick vi också Nya testamentet. Här finner vi Herrens undervisning fullt ut. Anden gav oss Ordet. Det är på det sättet Ordet är knutet till Herrens Ande. Den Helige Ande är Skriftens ursprung och upphovsman. (2 Tim. 3:16, 1 Petr. 1:12). Det gäller även Jesu ord och undervisning. Anden kallas också Kristi Ande (Rom. 8:9). Någon motsättning mellan Jesus och Anden, mellan Kristus och Kristi Ande, finns inte.

När Jesus i sitt avskedstal avslöjar vad som ska hända när han gått bort, talar han om Anden som Hjälparen. Han talar till och med om ”en annan Hjälpare” (Joh. 14:16). Varför säger Jesus ”en annan” Hjälpare? Jo, han syftar

naturligtvis på att han själv är en lärjungarnas hjälpare. Men det är mer intressant än så.

Det visar sig nämligen att det ord på grekiska som översatts med ”hjälpare” är *parakletos*. Det är detta ord som används av Johannes även i hans första brev och som där – som vi redan sett – är översatt med ”en som för vår talan” (1 Joh. 2:1. Jfr. exempelvis noten i NT81. Noten till Joh. 14:16 anger att grundtextens ord betyder ”en som är tillkallad för att hjälpa”. Det kan användas om en advokat eller om en person som vittnar till en annans förmån inför rätta.)

Vi ser med all önskvärd tydlighet att såväl Kristus som den Helige Ande står i en förespråkares tjänst i förhållande till oss. Kristus är lärjungarnas förste hjälpare och förespråkare. Anden är den andre hjälparen och förespråkaren. Skulle man därmed kunna säga även att Gud har helgat förespråkarens tjänst genom att själv utöva den, ja, genom att leva för den saken? Det tror jag att man kan göra. Det ger därigenom en särskild höghet och resning även åt den mänskliga förespråkarens värv.

I själva verket ligger kallelsen till den mänskliga förespråkarens tjänst fast förankrad i Gud själv och hans väsen. Liksom människan inte kan finna sin verkliga och djupaste bestämmelse utom Gud, eftersom människan är skapad ”till Guds avbild”, så kan inte heller förespråkaren verkligen förstå sin kallelse utan denna insikt (1 Mos. 1:27). Att föra en annans talan är, skulle man kunna säga, att svänga med i det universums grundackord som Gud själv utgör. Det är ett sätt att likna Gud som står i djup överensstämmelse med människans bestämmelse.

B. TJÄNST

Uppmärksamheten har riktats i första hand mot vad begreppet förespråkare kan betyda. Jag vill nu gå vidare och skriva något också om ordet tjänst och dess betydelse. Jag tror att det

är något av ett nyckelord för att förstå männi-
skolivets innebörd och kallelse under solen.

Jesu tjänst

När det gäller begreppet tjänst finns det inte något bättre ställe att börja på än hos Jesus. På ett centralt ställe säger han om sin egen uppgift: Människosonen har inte "kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många" (Matt. 20:28). Det handlar för Jesus med andra ord inte om att vara nummer ett. Han är inställd på något annat och han vill att också hans lärjungar ska ha samma inriktning: "Nej, den som vill vara störst bland er skall vara de andras tjänare" (Matt. 20:26b).

Och när det gäller Jesus är det inte bara ord. Det är också verkstad. Jesus har givit oss ett verkligt exempel, klätt i kött och blod, nämligen sig själv. Paulus presenterar det mönster som vi har att efterlikna: Jesus antog "en tjänares gestalt då han blev människa" (Fil. 2:7). Han höll inte på det som han hade som Gud, utan avstod från det och utgav sig själv (2:6). Han ödmjukade sig (2:8a). I stället för att kräva lydnad och utöva makt, avstod han från makten och lydde själv – ända in i döden (2:8b).

Paulus påstår att det är just detta Kristi tjänande som har resulterat i hans upphöjelse (2:9a). Det är avståndet, utgivandet, ödmjukheten och lydnaden som är förklaringen till att Jesus fått namnet över alla andra namn (2:9b). Den inställningen hos Jesus rekommenderar Paulus till de kristna i Filippi och på andra platser. Han ställer fram Kristus som vårt exempel. Kristi tjänande förpliktar oss att tjäna som han. Vårt tänkesätt och vår attityd ska vara som Jesu (Fil. 2:5).

Detta mönster möter vi även på andra ställen i Bibeln. Vi känner igen det när vi läser om att Jesus tvättar lärjungarnas fötter (Joh. 13:4–9). Petrus gör en invändning. Han erbjuder sig

att tvätta Jesu fötter och inte tvärtom. Men det accepterar Jesus inte alls. Skälet till att det ska vara i den ordningen som Jesus säger, begriper inte Petrus. Han skulle komma att förstå längre fram. Jesus är tjänaren. Lärjungarna blir betjäna-
nade av honom. Det är utgångspunkten och mönstret. Jesu tvättande är ett exempel för oss att följa (13:12–16).

Efter Jesu tjänst

Tjänarens tjänande kommer således efter Jesu tjänande. Vår tjänst kommer efter Jesu tjänst och bygger djupast sett helt och hållet på hans. Vår gärning följer på Jesu gärning och förutsätter den. Vi tjänar inte för att förtjäna Guds ynnest. Vi tjänar för att vi äger Guds ynnest och kärlek. Våra goda gärningar är ett utflöde och ett resultat av Guds kärlek och goda gärning i Kristus.

Kallelsen till tjänande finner vi inte bara hos Jesus och i Nya testamentet. Den genomsyrar hela Bibeln. Även exempelvis kärleksbuden förstås bäst i termer av tjänande. All kärlek omsatt i handling innebär tjänande. Det är arbete och ansträngning för någon annan. Däremot gäller inte det omvända – det vill säga att allt tjänande är uttryck för kärlek eller sker i kärlek. Att städa en toalett kan beskrivas som ett objektivt uttryck för kärlek, men behöver inte vara det i subjektivt avseende, dvs i sanning. Det kan ske med nästans bästa för ögonen, men kan också ske i vredesmod eller av enbart plikt och utan glädje.

Kulturuppdragets tjänst

Praktiskt taget allt arbete vi utför kan beskrivas som – och är – tjänande i förhållande till nästan och ytterst i förhållande till Gud. I begynnelsen gav Skaparen människan en kallelse som ibland – helt riktigt – har beskrivits som "kulturuppdraget". Det återfinns i 1 Mos. 1:28. Människorna tillsägs att vara "fruktsamma och föröka sig och uppfylla jorden".

*All kärlek
omsatt i
handling
innebär
tjänande.*

*Den moderna människen tror att den verkliga friheten
finns i den totala friheten – utan några band
eller förpliktelser till någon eller något.*

Att förverkliga den kallelsen innebär faktiskt tjänande.

Sexuellt samliv är inte enbart njutning – om det nu är någon som anser det eller tror det. Det är tjänande. Det är inte till bara för min skull utan för den andres. Och för en ny generations skull. Därför kräver det äktenskapets inhägnad. (Det finns också en aspekt av för- ening mellan man och kvinna till ett som Bi- beln lyfter fram (1 Mos. 2:24, 1 Kor. 6:16). Ur biblisk synvinkel är det alltid förknippat med fruktsamhet och förökning och därför alltid tjänande. Barn behöver vägledning, torra blö- jor, hjälp att lära sig klockan, någon som tvät- tar strumpor och lakan, ett öra som lyssnar på berättelsen om olycklig kärlek en ny inneban- dyklubba etc. Att uppfostra, försörja och sörja för barn är alltid förknippat med arbete – hårt och dagligt arbete. Det innebär med andra ord tjänande att vara fruktsamma, föröka sig och uppfylla jorden.

Om vi ser det från barnets perspektiv blir det klart att en huvuduppgift är ”att lägga jorden under sig” (1 Mos. 1:28). Det nyfödda barnet har inte erfarenhet av att andas, äta från ett bröst, tala eller gå. Det måste läras. Genom att om och om igen forma läpparna till de nya orden ”mamma” eller ”vatten”, lär barnet sig

att påkalla omgivningens uppmärksamhet och att kommunicera sin vilja på ett tydligare sätt än genom att bara skrika. Det är en form av tjänande i den meningen att det underlättar för omgivningen att hjälpa barnet. Att lära sig köra bil och ta körkort ger förutsättningar för att kunna tjäna genom att skjutsa sina barn och deras kompisar till simskolan, eller att er- bjuda sina tjänster yrkesmässigt inom ramen för en taxirörelse. På samma sätt ger det den som har ”lagt jorden under sig” genom att lära sig att hantera en hammare, dator eller stav- mixer möjligheter att tjäna och vara till hjälp för andra.

Arbete för förtjänst eller i Guds tjänst

Det är ett stort missförstånd att anse vårt arbete endast vara till för att tjäna ihop till det egna levebrödet eller för att bli rik. Så tänker den som inte har med Gud i sin tanke. Det är den gudlösa människans perspektiv. Från kristen horisont står arbetet i första hand i Guds och medmänniskans tjänst. Det perspektivet har den nutida människan förlorat. Även skolan och studier har på detta sätt tömts på sitt egentliga inne- håll och mening. Att lära om Guds skapelse och gärning är gott nog i sig själv. Det är en tjänst, ja ytterst en gudstjänst eller lovsång till Skaparen.

Det är Guds vilja att vi utforskar och lär oss om hans skapelse. Det är för det vi är till. Det är denna vardagslivets helighet och höghet som gått förlorad i vår tid.

I det moderna perspektivet korrumpas och förstörs all vår tjänst genom att tvunget skola rättfärdigas med något annat mål än Guds ursprungliga. Studier är för att få bra betyg. Bra betyg är till för att få ett bra arbete. Bra arbete är till för självförverkligande eller för att bli rik, berömd eller högt ansedd.

Den kristne behöver inte på detta sätt låta sig korrumpas eller på annat sätt låta ändamålen helga medlen. Han kan fritt och frimodigt tjäna sin Herre och nästa i såväl arbete som studier på grund av insikten att Gud vill att vi ska arbeta – inte för egen vinning utan i medmänniskans och Guds tjänst.

Gud kallar oss så att tjäna i familjen, i yrket, i Guds rike, i samhället. Det sker alltid i Kristi tjänst. Den kristne är Kristi slav, (1 Kor. 7:22). Paulus förklarar: Innan ni kom till tro, var ni syndens slavar. Nu är ni slavar under rättfärdigheten (Rom. 6:17–18). Den som har blivit befriad från synden har blivit Guds slav (Rom. 6:22). Det är hos Kristus och i hans tjänst vi finner den största friheten. Det tror inte den moderna människan. Hon tror att den verkliga friheten finns i den totala friheten – utan några band eller förpliktelser till någon eller något. Det är inget annat än verklig dårskap. Den maximala mänskliga friheten äger i stället verkligen Kristi slav som är dömd att tjäna en bättre herre än synden, eller bättre och rättare, befriad till att tjäna – inte synden utan sin Herre.

C. FÖRESPRÅKARENS TJÄNST

Förespråkaren (*parakletos*) eller advokaten hämtar som vi har sett ovan sin kallelse och förbild från Gud själv och hans natur. Vi har sett att Kristus och Anden uttryckligen kallas för hjälpare eller förespråkare. Vi har också sett att

flera av Bibelns stora personligheter har ägnat sig åt att lägga sina ord för en annan och på det sättet gett uttryck för en likhet med Gud som människan som Guds avbild är kallad till.

Vi har också noterat att tjänande-begreppet är djupt rotat i den bibliska uppenbarelsen, att de kärleksbud och kulturuppdrag som Gud gett oss väl kan förstås i termer av tjänande.

Mot denna bakgrund vill jag avslutningsvis framföra några synpunkter gällande den yrkesmässigt verksamme förespråkarens eller advokatens tjänst.

Kompetens och tjänst

Förutsättningen för tjänsten är att det finns viss kompetens, yrkeskompetens. Den består i att känna lagen ("lagfarenhet"), att veta något om domstolsprocessen eller ett ärendes handläggning vid myndighet liksom i förmåga att kunna tillämpa lagen på en människas situation (trafikskada, asylbehov) eller handlande (brott). Kompetensen inbegriper även färdigheter som att kunna formulera eller verbalisera en talan eller ett försvar i tal eller skrift.

Det praktiska arbetet kan röra sig om att ge råd i en given situation om hur man kan eller bör agera för att få träffa sina barn eller få betalt för en fordran. Det kan även vara fråga om ta emot ett uppdrag att inför domstol eller myndighet företräda en asylsökande, tala för en förälders sak i fråga om ett barns boende eller biträda den som är misstänkt för brott. Uppdraget innefattar uppgifter som att framställa yrkanden och grunder för talan, föra bevisning och att plädera för saken.

Det skall ske med diskretion, med endast klientens bästa för ögonen och utan att förespråkaren lämnar medvetet oriktiga uppgifter. Då är det verkligen en tjänst som kan utföras med höguret huvud. Då kan utförandet av uppdraget även räknas som en tjänst för Gud. Det är det Gud önskar se och kallar till.

Förespråkarens tjänst är en tjänst där ordet

*Den största
friheten finns
hos Kristus
och i hans
tjänst.*

och språket står i centrum och som bygger starkt på klientens förtroende för advokaten. Det är en tjänst som ger djupa inblickar i människans själ, i mänskligt mörker och förtvivlan, i mänskliga tillkortakommanden, brister, felaktiga prioriteringar liksom i vad som kan uppfattas som ren ondska.

Inte heller advokaten är fri från synd – till skillnad från den förespråkare vi möter i 1 Joh. 2:1. Om honom, Jesus Kristus står det som ovan påpekats att han är rättfärdig.

Många gånger kan en kristen advokat kanske önska att han eller hon skulle kunna leda klienten till tro på Kristus, räcka denne ett ord på vägen eller tillsammans be för denne. Det är inte alltid möjligt inom ramen för förhållandet till klienten. Däremot är det inte förbjudet att på sin kammare be för en klient vare sig att uppdragets utförande ska gå bra eller att vederbörande skall lära känna Kristus. Inget hinder finns för det.

Avslutande synpunkter

Bibeln innehåller undervisning som är relevant för hela spektrat av den mänskliga erfarenheten. Den bygger från början till slut på den förutsättningen att Gud finns och utgör förutsättningen för allt liv. Den utgångspunkten finns inte för dagens människa som med sitt avståndstagande från Gud och hans Ord står utlämnad till sina egna subjektiva uppfattningar om livets mening och spelregler. Hon kan mer eller mindre medvetet distansera sig från det arv från en gången tid då kristendomens tankevärld i många stycken utgjorde en själv-

klar utgångspunkt. Det arvet sätts regelmässigt i fråga när egna subjektiva tyckanden strider mot en tidigare gängse uppfattning. Upplýsningens tvångströja och en närmast religiös tro på evolutionen, förhindrar effektivt en seriös utvärdering av det bibliska alternativet från dess egna utgångspunkter.

I liknelsen om den barmhärtige samariten ser vi gärna dennes handlande som uttryck för verklig icke-diskriminerande kärlek och omtanke. Hans agerande framstår som särskilt förebildligt eftersom det sker ideellt. Men för reformatörerna var det ingalunda nödvändigt att en tjänst skulle tillhandahållas utan betalning för att gälla som god gärning. I själva verket är det endast de första vårdande åtagande till förmån för den misshandlade mannen i liknelsen som sker vederlagsfritt. Den fortsatta vården sköter vårdshusvärden om – mot betalning (Luk 10:25–37). Om tjänande sker mot betalning eller inte är underordnat bedömningen av dess värde som tjänst för nästan och ytterst Gud. Bibelns undervisning om tjänst är tillämpbar på vardagslivets uppgifter såväl i yrket som i hem och familj.

En förespråkares tjänst kan därför utföras lika väl inom ramen för advokatens yrkesverksamhet, av en förälder vid barnets tandläkarbesök som på knä i förbön till förmån för en kär cancersjuk väns hälsa eller väg ur djup anfäktelse.

Peter Henrysson

Redaktör och advokat, Lund